Mizah

19 Mayıs Spor Bayramına hazırlık:
— **Yerinde say !**

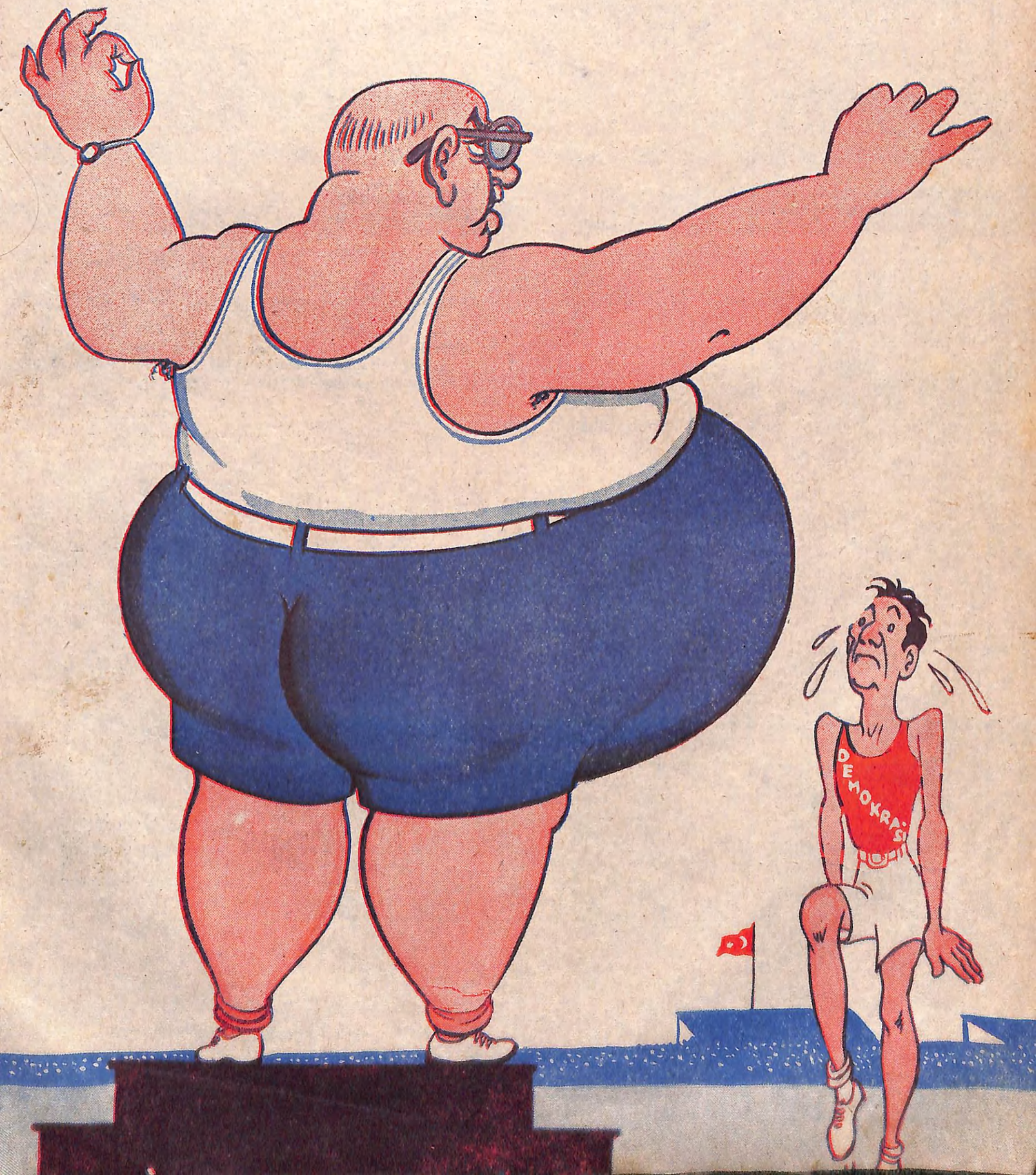

Pey

Genç adam, nişanlısının evine gitmişti. Akşam olmuş, yemek yenmiş, müstakbel kayınbabayla kayın valde, iki nişanlıyı başbaşa bırakmışlar, odalarına çekilmişlerdi: Meydanı boş bulan genç nişanlılar, hemen el, ayak, ağız peşrevine başlamışlardı. Hararetli bir öpüşme esnasında, genç adamın kulağına bir tıkırtı geldi, kendilerini birisinin gözetlediğini hissetti. Hemen ayağa fırladı, salonun kapısını açtı. Bir de ne görsün: Altı yaşındaki küçük kayınbirader değil mi? Hemen elini cebine attı, bir iki buçuk liralık çıkardı, küçüğe verdi:

— Senin yaşındaki çocuklar, dedi. Şimdi odalarında bulunmalıdırlar. Haydi bakayım yavrum!

Çocuk parayı aldı, hiç sesini çıkarmadan gitti. Nişanlılar, gene öpüşmeğe başladılar. Bir aralık, erkek, gene bir tıkırtı duydu, salonun kapısını açtı, altı yaşındaki küçük kayınbirader orada duruyor. Çocpk enistesinin ağzını açmasına meydan bırakmadı, ona bir beş liralık uzattı:

— Müsaade ederseniz, dedi. burada durayım da sizi seyredeyim!

Tav

Yaşlı bir kadın, şapkacı dükkânına girdi. Tüylü, tüylü, süslü, püslü, türlü türlü şapkaların önünde durdu. Hepsini gözden geçirirken:

— Bir şapka istiyorum, dedi.

Dükkâncı hemen gülümseyerek atıldı:

— Valideniz için mi, hanımefendi?

Kadın:

— Hayır, benim için, dedi.

Biraz sonra, ancak yirmi yaşında bir genç kızın başına yakışacak süslü bir şapka ile çıkıyordu.

FIKRALAR

Sür'at

«Cumhuriyet» gazetesinin muharriri, edebiyatçılar arasında bir anket yapıyordu. Bir gün Reşat Ekrem Koçu'ya gitti:

— Yazı yazarken sigara içer misiniz?

— Evet.

— İçki?

— Hem de gayet çok.

Muharrir başka bir suale geçti:

— Yazılarınızı süratli mi yazarsınız?

Reşat Ekrem buna da:

— Evet diye cevap verdi. Her yudumda bir kelime.

Daha rahatı

«Aylık Ansiklopedi» sahibi arkadaşımız. Server İskit, bir kaç dostuyla beraber, otobüs bekliyorlardı. Aradan yarım saat geçti, salkım saçak bir nazenin otobüs çıka geldi. Bir itiş, bir kakış.. Zorbelâ binebildiler. İçeride Server İskit söylenmeğe başladı:

— Bu ne biçim vesaiti nakliye? Bu ne intizamsızlık? Bu ne rahatsızlık?!.

Onun sözlerini işiten kondoktör:

— Rica ederim bayım, dedi. Haksızsınız. Nerede, bundan daha rahat bir otobüs gördünüz? Hangi memlekette, vesaiti nakliye böyle değildir?

Server İskit, gözlüklerinin altından kondoktöre baktı:

— Ben, dedi. Bundan daha rahat araba görmüşümdür.

— Nerede?

— Burada...

Kondoktör şaştı:

— Nasıl şey bu?

— Basbayağı. Cenaze arabası, hiç olmazsa bir kişiliktir!

İstidat

Beş, altı yaşında bir Havva kızıydı. Fakat Allah bir dil vermişti ki, görmeyin! Mütemadiyen konuşur. Her lâkırdıya karışırdı.

Bir gün babası kızını paylamak istedi:

— Biraz, az konuş, yavrum. Bu gevezelikle büyüyünce ne olacaksın?

Afacan kız hemen cevap verdi:

— Kadın olacağım, babacığım..

Kati alâka

Üstat Neyzen Tevfik son günlerde kendini daha fazla içkiye ve eğlenceye vermişti. Ahbaplarından biri:

— Fena yapıyorsun, dedi. Yarın, öbür gün Allahın karşısına ne yüzle çıkacaksın?

Neyzen gülümsedi:

— Merak etme, dedi. O beni unutmuştur, tanıyamaz. Senelerden beri ismini ağzıma aldığım yok.

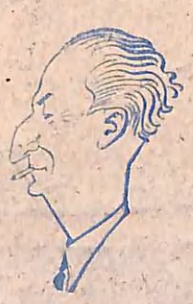

Belki de

Cibali tütün fabrikasının değerli müdürü Sami Sunal, edebiyata adamakıllı meraklıdır. Geçen gün orta yaşlı, uzun boylu, kısa şiirli şairlerimizden Orhan Velinin bir şiir kitabı çıkardığını duymuş, zahmet etmiş, masrafa girmiş bir tane almıştı. Kitabı bürosuna götürdü, okumadan yazıhanesinin üzerine koydu. Bu arada, odasına, yakın arkadaşlarından biri geldi. Konuşmağa başladılar. Az sonra kitap, arkadaşının gözüne ilişti, aldı, karıştırmağa başladı. Okudukça hayreti artıyor:

— A, tuhaf, garip!

Gibi bir takım sesler çıkarıyordu. Bir aralık:

— Allahını seversen şiire bak, dedi. Bir mısralık. Bak ne diyor: «Asker oldum piyade». Ne demek bu canım. Bundan ne anladın?.

Sami Sunal, ciddî ciddî başını salladı:

— Anlamıyacak ne var? dedi. Şair asker olmuş, hem de piyade. Askerliğini bitirsin, şiirinin sonunu tamamlayacak!

Faiz

Mişon, fena halde dara düşmüştü. Arkadaşı David'e koştu:

— Ne olursan senden olur! dedi. Paraya ihtiyacum fazla.. Bana uç bin lira ver..

David, sakin bir halde:

— Olur, dedi. Ama yüzde dokuz fayiz alirum.

Mişon:

— Nasin olur, dedi. Bu çok para eder. Allahtan korkmuyor musun? Allah, bu fayizi görüncaz ne der?

David, gülümsedi:

— Ben, dedi. Onu da düşündüm. Allah, yukardan baktığı zaman dokuzu altı yorur!

İki misli

Karısıyla kocası ayrı ayrı birer piyango bileti almışlardı. 7 Nisan çekilişinde kadına 50 lira, kocasına 25 lira düştü.

Kadın, paraları iftiharla çantasına yerleştirirken:

— Görüyorsun ya, kocacığım, dedi. Sen ne söylersen söyle: Allah beni senden fazla seviyor. Bana ne verirse seni, onun ancak yarısına müstahak buluyor.

Adam, kendisini koltuğa atarken:

— Ne diyeceğim, dedi. Allah bu sefer de inşallah senin müstahakını verir: Ben o kadar yoruldum ki, yarı ölü bir vaziyetteyim.

Var, yok

Genç kız, Refik Ahmet Sevengile:

— Doğrusu, diyordu. Şu romancılara hayret ediyorum. Nasıl oluyor da, bir vakayı yoktan var ediyorlar?!

Bu sırada, gazinonun önünden Esat Mahmut Karakurt geçti ve şapkasını çıkararak Refik Ahmedi selâmladı. Genç kız, merakla sordu:

— Kim, bu bey?

Refik Ahmet gülümsedi:

— İşte kızım, dedi. Bu zat da, demin senin söylediğinin tam aksidir: romanları vardan yok eder!

SAYI: 45 CİLT: 2 Fiatı 15 Kuruştur 16 MAYIS 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Zekâ Ölçüsü

Merhum, Hoca Nasreddin hazretleri, bir gün kahveye girmiş:

— Zekâ ölçecek bir âlet buldum, demiş. İki akçeye isteyenlerin zekâsını ölçüyorum.

İçlerinden biri:

— Hadi oradan, demiş. Hiç böyle şey olur mu?

İki kişi merak etmişler:

— Hadi, demişler. Bizimkini ölç bakalım.

Hoca merhum, onları evine çağırmış, taşlıkta bir tabutu göstermiş:

— Bunun içine birer, birer giriniz!

Gelenlerden biri:

— Saçma, demiş. Hiç tabutla zekâ ölçülür mü?

İkincisi ısrar etmiş:

— İlle de ben, ölçtüreceğim!

Diye, tabuta girmeğe davranmış. Hoca, gülümseyerek mâni olmuş:

— Lüzum yok, demiş. Üçünüzün de zekâları ölçülmüştür. Kahveden gelmiyen adam, böyle bir âletin olamıyacağını düşündüğü için üstün zekâlıdır. Buraya gelip, tabuta girmeyen sen ise, orta zekâlısın. Sana gelince, dostum: müsaade et de, aptallık hil'atını sırtına geçireyim!.

İkinci Cihan Harbi sonunda, milletler, bütün dünyaya hâkim olan iki kanaatten birini seçmek, kendine kat'î bir yol bulmak mecburiyetinde kalmışlardır. Bu yolun, bu kanaatin bir üçüncüsü yoktur.

Aptallık hil'atını giyenlerle orta ve üstün zekâlılar artık anlaşıldı.

Hani, pehlivana sormuşlar:

— İsmin ne?

— Mülâyim..

— Sanki sert olsan, ne yapar sın ki?!

Gelen tatsız, tuzsuz haberler, ortaya çıkarılan mızıkcılıklar ve hort zortluklara bakılacak olursa, zannederim, sabrı tükenen demokrasi âlemi bir gün, karşı tarafa böyle demek mecburiyetinde kalacak:

— Sanki, sert olsan, ne yaparsın ki?!

Mizahçı

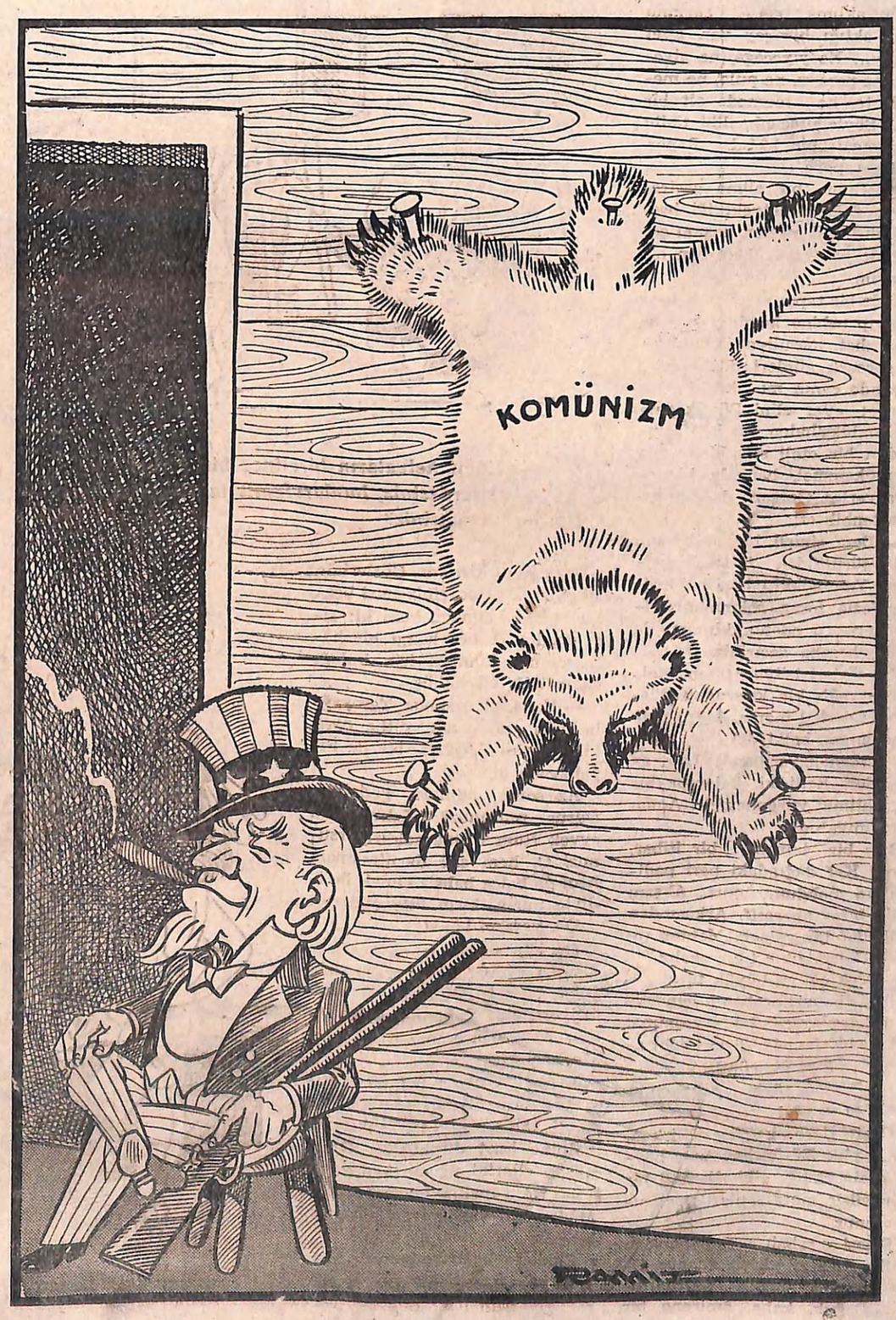

Bir dost ve bir post!

ZURNADA PEŞREV

Delilik Raporu

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Bu dünyada bayıldığım, ne zaman aklıma gelse, ağzımın suları aktığı bir şey var. Evet bir şey... Ne yiyeceğe, ne giyeceğe, ne paraya, ne pula, ne memuriyete, ne mesnede ait bir şey... Şöyle ufacıcık, dibi pullu ve damgalı bir kâğıd. Rapor. Delilik raporu.

Ah! Bunu, bir elime geçirebilsem, değil milletvekilliği, başvekillik teklif etseler, başımı çevirir de bakarsam, ben, ben olmıyayım.

Böyle bir raporu derleyip, topparlayıp cebine koyduktan sonraki rahat, mesuliyetsiz, endişesiz geçecek günleri düşünün.

Evinde canın mı sıkıldı? Atla vapura: «Ver elini Büyükada!» de. En lüksünden, en konforlusundan bir oteli seç. Manzarası en mükemmel, banyolu bir odaya yerleş. Garsona da, sıkı sıkıya tenbih et:

— Ben, sinirli bir adamım. Öyle gürültüden falan hazzetmem. Yanımdaki odaya bir kişiden fazla insan sokmayınız. İcabederse, o odanın kirasını da benim hesaba geçiriniz.

Bu, sözleri işiten garson, otellerine yağlı bir kuyruğun düştüğüne derhal inanır, doğru patrona koşar, belki de:

— Hacıağaya benzemiyor ama, der. Belli ki, kalantor bir zat. İhtimal vurguncudur. Aman darıltmıyalım!

Size bir hürmet, bir itibar. Sanki Kaf dağındaki peri padişahının mahdumusunuz.. Akşam üstü, biraz aperatif. Arkasından mükellef bir yemek. Mehtap mı var? Gelsin tıkır tıkır araba.

— Çek oğlum büyük tura!

Aydette, sizi arabanın içindeyken karşılayan otel garsonuna; cakalı bir tavırla, dişlerinizin arasından kısa bir cümle:

— Kâtibe söyle, arabacının parasını versin!

O, yerlere kadar eğilirken, siz, sanki: Bütün hayatınız böyle geçiyormuş gibi, âhenkli bir yürüyüşle merdivenleri tırmanıyorsunuz.

Ertesi sabah, yatağınızdan kalkmadan zile basıyorsunuz. Oda kapınız, hafifçe tıkırdatılıyor. Boğuk, kaba, âmirane bir tavırla sesleniyorsunuz:

— Giriniz!

Karşınızda, on sekizlik civelek bir Rum kızı var. Gözlerinin içi gülerek vereceğiniz emri bekliyor. Her halinden belli ki: sizi darıltacak her hangi bir hareketten sakınması için kulağı adamakıllı bükülmüş.

— Bana, diyorsunuz. Tereyağlı, ballı, yumurtalı, sütlü, çaylı bir kahvaltı. Ayrıca, bir de Sipahiocağı cigarası.

Az sonra, bunları getiriyor. Durur musunuz? Kahvaltıdan evvel, Rum kızına saldırıyorsunuz. O, hem sizi darıltmamak, hem de bolca bahşiş almak ümidiyle mırın, kırın bile etmiyor.

Oh, yaşasın hayat!

On gün sonra mı, on beş gün sonra mı olur? Artık orası, sizin bileceğiniz iş. Otelden ayrılmak istiyorsunuz. Bahane mi yok?

— Vay, penceremden içeri bir sinek girmiş!

Diye tutturuyor; bağırıyor, çağırıyorsunuz. Zaten hesabımız da hayli kabarmış, otel sahibinin kalbine kurt düşmüştür. Önünüzde ellerini uğuşturuyor:

— Ne yapalım bayım? diyor. Madem ki beğenmiyorsunuz, siz bilirsiniz. Hesabı görelim...

Şiddetle bağırıyorsunuz:

— Ne! Hesap mı? Bir de para istiyorsun ha?! Ben raporluyum!

Vur, tut. Polis geliyor. Rapor meydana çıkıyor, yapılacak hiç bir şey yok. Siz elinizi, kolunuzu sallaya sallaya, bir şahin gibi süzülerek gidiyorsunuz.

Biri, size küfür mü etti? Mahkemelere gitmeğe, istidalar, ifadeler vermeğe lüzum yok. Tabancayı çektiğiniz gibi, adamın beyni bâlâsı budur, diye patlatıyorsunuz:

— Gümmm!.

Adamcağız, öteki dünyayı boyluyor, siz raporunuzu gösterip, temiz hava almakta, sokaklarda sere serpe dolaşmakta devam ediyorsunuz.

Tabiî, şöhretiniz süratle etrafa yayılıyor, şerrinize lânet; herkes hürmet, itibar ediyor, çocuğundan tut, polisine kadar herkes sizden korkuyor, çekiniyor. Lâf mı bu? Raporlusunuz!

Hattâ, canınız isterse, altın kaçakçılığı bile eder, yurt dışına altın kaçırmağa kalkabilirisniz!.

Kaçırabilirseniz, tabiî bu dünyada sizden daha akıllı bir adamın bulunmadığına hükmedebilirsiniz. Kaçıramadınız mı? Mesele yok. Delisiniz. Raporunuz cebinizde ne güne duruyor? Gösterir, hürriyetinize kavuşur, hakkınızdaki takibatı durdursunuz. kekâ ki, kekâ...

Böyle, maymuncuk gibi her kapıya uyan; insanı, kazadan, belâdan, felâketlerden kurtaran, tılsımlı mıskaların eşi bir rapor, bir delilik raporu elde edemeden ölürsem, vallahi gözlerim açık gidecek!

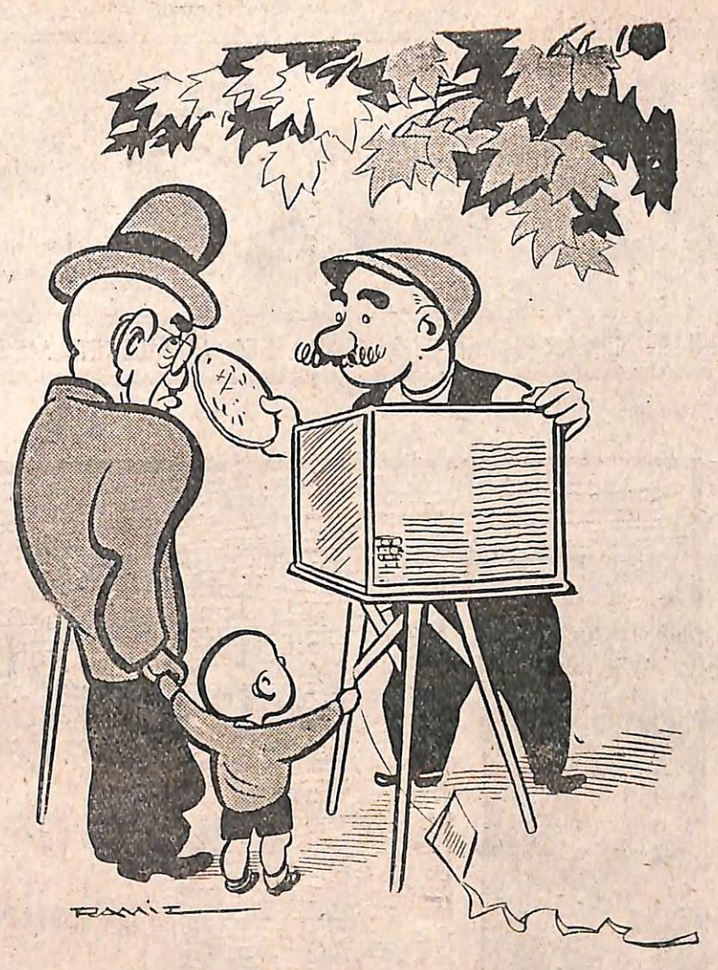

— Kâğıt helvaların biri ince biri kalın...

— Affedersiniz, bunları İzmit fabrikasının mamûlâtı mı zannettiniz?

— Affedersiniz kâtip efendi, bay Müdür yerlerinde mi?

— Bay Müdür, güzel hanımlar için daima yerlerindedir...

— Öyle ise haber verin, ben karısıyım!

Falcı — Fal bakarım, bakla dökerim, olacakları haber veririm...

— Bak bakalım, havalar ne vakit ısınacak?!

— GELİN DE GÜLÜN —

Yazan: PALAZ

Haleb orada ise arşın burada lâkırdısı, artık, tarihe karıştı gitti galiba. Zira memleket o hale geldi ki ne orada Haleb kaldı ne de burada arşın. Bakın anlatayım: Şimdi, meselâ kirazı alalım. Hani, yok mu, dalları bastı, yolları kesti nâralariyle satılan. İşte o. Hep bildiğimiz, malûm yemiş. Bu mübareğin kilosu Fatihte elli kuruş, Maçkada ve civarında yüz otuz. Halbuki kiraz ne Fatihte çıkar, ne de Maçkada. Şimdilik İstanbula, Bursadan, İzmitten falan geliyor. Peki bu yakın yerlerden sevkedilen bir nesne, nasıl olur da, Fatihle Maçka arasında (tramvayla kırk dakika) bu kadar tahammülfersa fiyat farklariyle satılır? Bu ne iştir yahu? Bunun bir bakanı edeni yok mudur?

Kendi hesabıma benim aklım duruyor. Bilmem işittiniz mi, harp içinde bir Amerikan nüktesi çıkageldiydi: Askerî mütehassıs o adamdır ki evvelâ bir muharebenin nasıl cereyan edeceğini anlatır, sonra neden öyle olmadığını izah eder. Bunu bizim belediyelere ve bazı devlet dairelerine de teşmil etmek, zannederim, hiç de yersiz olmıyacak. Onlar da evvelâ hayatı pahalılandırıyor, sonra hayatın niçin pahalı olduğunu kol kol istatistiklerle izah ediyorlar.

Kirazı lâf olsun diye aldım. Yoksa, en zarurisi dahil bütün ihtiyaç maddelerinde mahalle mahalle, sokak sokak hattâ dükkân dükkân ayrı fiyatlar var. Yoğurda bakıyorsunuz, İstanbulda 50, Galatada 80, Beyoğlunda 100 kuruş. Anlaşılıyor ki, esasen harp senelerinde bir türlü başa çıkamadığımız kontrol işini, artık tamamiyle bıraktık. Halk olduğu gibi esnafın insafına kalmış oluyor. Vaziyet böyle iken Başbakan Recep Pekerin, Ankaraya gider ayak söylediği sözler gazetelerde çıktı. Pek sayın Başbakan demiş ki:

— Bir daha gelişimde İstanbulluları daha güler yüzlü görmek isterim.

Hoppala... Aksi gibi emirle yapılamıyacak bir şey varsa o da gülmektir. Öyle olmasaydı, sayın Başbakanı üzmemek için, hepimiz parti erkânı misillû, yüzlerimize sun'î birer tebessüm kırışığı iliştirir kendisini karşılamıya koşardık. Nasıl yapalım da gülelim Yarabbi? Ceplerde para azaldıkça azalıyor. Her şeyin fiyatı yükseldikçe yükseliyor. Maliye Bakanının vadine rağmen 7 Eylûl kararlarından sonra hayat pahalılığı kinin tutmıyan sıtmalı ateşine döndü, mütemadiyen artıyor. Hal meydanda. Bizde yalan yok. Yalnız İstanbullular değil, ne İzmirliler, ne Ankaralılar, ne Adanalılarda, gülmek kimsenin aklına bile gelmiyor.

Recep Peker iki üç ay evvel bir gazeteciler toplantısında bize «vatanımızın gül gibi» olduğunu söylemişti. Hakikaten öyledir, ama kendisine senelerce evvel, eski Taninde, Hüseyin Cahit Yalçın üstadımızın bir başka vesile ile «vatanın güllüğüne» temas ederek aşağı yukarı şöyle dediğini hatırlatalım:

— Vatan filhakika gül gibidir. Fakat dikenleri ne yapalım?

Maamafih o kadar mühim bir şey olmayacak. Zaten Başbakanın sözlerini biz yanlış anladık galiba. Sayın Recep Peker İstanbullulara «gülün!» derken, her halde «ağlanacak halinize» demek istemiştir.

Zira gülmek ancak o şartla mümkün bir hale geldi!

Londra Seyahati

Sevenler cân ü dilden hürriyet nizâmını,
Söz düşünce anarlar İngiltere nâmını.

★

Vâkıâ ondan öte Amerika varsa da
O da İngiltereden almıştır ilhâmını.

★

Sonradan çıkar amma boynuz aşar kulağı,
Geçer Eyfel kulesi çöllerin ehrâmını.

★

Fransız ihtilâli, Avrupa inkılâbı
Bakıp İngiltereye bulmuştur kıvamını.

★

Hülâsa, demokrasi bahsinde İngiltere
İşgal eder cihanda hocalık makamını.

★

Hocanın dediğini yapmalıdır, şu var ki
Yapmamalı yaptığı şeylerin tamâmını!

★

Nasıl telif edersin vatan hürriyetiyle
Cihan milletlerine hükmetmek merâmını?

★

Sekiz milletvekili götürüyor bu hafta
İngiltere halkına Türklerin selâmını.

★

Selâm, kelâm bitince elbet bizim vekiller
Görürler meclislerin lordunu, avâmını.

★

Bu fırsatla ayırmak imkânını bulurlar
Demokrasi fikrinin olgunundan hâmını.

★

Heyetin içindedir üstad Fuad Köprülü,
Bir tutanlar yanılır ilmiyle endâmını.

★

Anlarız, yolculuktan ne ders aldıklarını,
Dinliyelim dönüşte üstâdın kelâmını.

★

Yeter ders olduğumuz, Deli Ozan, cihâna;
Hemen Rabbim her işin hayrede encâmını!

Deli Ozan

— Bir tarafta komünistler, bir tarafta faşitler, bir mücadeledir başladı...

— Aman, gene mi harp davası?

— Hayır, bu sefer Kenan Öner'le Yücel davası!

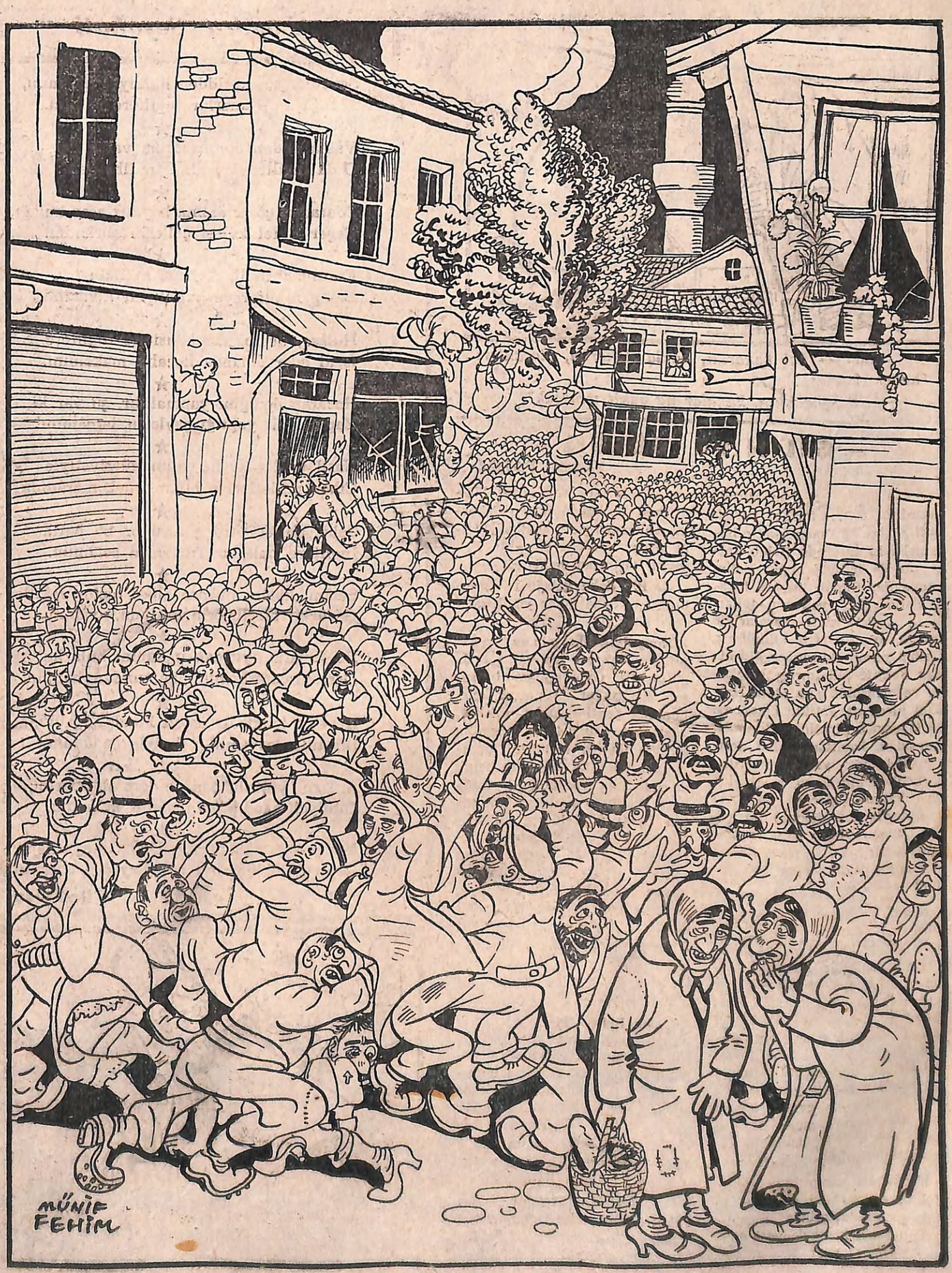

– Elbiselik mi dağılıyor ?

– Hayır, elbiseler dağılıyor !

Eski nükteler:

Dalgınlık

Osmanlı İmparatorluğu Maarif Nazırlarından Emrullah Efendi, çok çalışkan bir insan olmasına rağmen, dehşetli de dalgın ve unutkandı.

Kendisi, Boğazda otururdu. Bir akşam, gene nezaretten çıkmış, vapura binmişti. Yanında hiç tanımadığı, efendiden bir adam oturuyordu.

Emrullah Efendi, bir aralık, elini cebine soktu. Bir de baktı, âlâ cinsinden Şam fıstığı var. Durur mu? Hemen yemeğe başladı. Halbuki, elini yanlışlıkla yanındaki adamın cebine sokuyor, çıkarıyor, durmadan Şam fıstıklarını atıştırıyordu. Adamcağız, Emrullah efendiyi gıyaben tanıdığı için ses çıkaramıyordu.

Vapur, Kanlıca iskelesinden kalkmıştı. Adamcağız baktı ki: Fıstıklar nerdeyse bitecek.. Eğildi, lâtifeci, fakat hürmetkâr bir tavırla Emrullah Efendiye:

— Beyefendi hazretleri, dedi. İnayet buyurursanız geri kalan fıstıkları mahdum kölenizle kerime cariyenize götüreyim!

Şeref

Napolyon Bonapart, Samajeste Vestefalya Kralının muhterem eşini yatak odasına almıştı. İçiyorlar, yiyorlar, öpüşüyorlar, şakalaşıyorlardı. Napolyon, hoyrat elleriyle yatak üzerinde kadının vücudünü mıncıklıyor, onun canını yakıyordu.

Kadın, İmparatorun lûtuf addettiği bu yakınlığından faydalanarak, yarı naz, yarı sitem dolu bir edâ ile Napolyonun gözlerinin içine baktı:

— Kaba adam!

Dedi.

Napolyon kadını dudaklarından öptü, kollarını acıtarak sıktı:

— Evet Madam, dedi. Kaba adam.. Fakat, asil zevciniz gibi şerefsiz değil!.

Tuğ ve tüy

Köse Raif Paşa sadrazam olmuştu. Bu haberi alan, devrin en zarif şairlerinden Münif Paşa, aşağıdaki kıtayı düşürmüş, Osmanlı Devletinin vaziyetini en bariz hatlarla çizmişti.

Üç tuğlu vezir olurdu evvel
Üç tüylüsü oldu şimdi peyda.
Üç tuğ ile üç tüyü kıyas et
Devlet ne idi, ne oldu hâlâ.

Sevgili Okuyucularımıza;

Hükûmet, ucuzluk iddialarına rağmen birçok maddelere olduğu gibi mecmua kâğıtlarına de yarıya yakın bir zam yapmıştır. Zaten kalitesini bozmamak ve siz okuyucularımıza; alaca, bulacadan ziyade daima iyi şeyler verebilmek için karşılık beklemeden fedakârlıklarda bulunduğumuz mecmuamızın gelecek haftadan itibaren fiyatını (25) kuruşa çıkarmak mecburiyetinde kalıyoruz.

Ne yapalım? Siz de; biz de 7 Eylûl kurbanı olalım!

Bundan sonraki abonemiz 1250 kuruştur. Altı aylığı yoktur.

Çizen: RAMİZ

Başvekil Ankara'ya giderken: "Bir daha gelişimde İstanbul'luları daha güler yüzlü bulmak isterim" dedi..

Başvekil — Hah şöyle, biraz yüzün gülsün!

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

ESKİ - YENİ

Dünya yeni bir çağa giriyor Taş devri, tunç devri, demir devri derken, şimdi de atom devri başladı. Bu devre sürat devri, radyo devri falan gibi isimler takanlar da var. Bence ne o, ne bu. Dünya bir çılgınlık devrine girmiştir. Hem de balıklama dalmak şartiyle.

O giredursun, biz de beri yanda bir eski - yeni devrindeyiz.

Tencereden yeni boşalmış da rüzgârda iyice soğuyup donmamış su mahallebisi gibi, tabağımızda henüz kuvvetle yer edemedik. Bir yanda, Lâtin harkleriyle divanî yazı yazan hattatlarımız yetişti; öte tarafta, hırtlamba (h) ile mi yazılır, (hı) ile mi diye, Arap harfleriyle imlâ münakaşaları oluyor. "İstirhamı âcizanemi zatı devletlerine arza mücaseret eylerim" Osmanlıcasıyla, "Bayım, bu olağanüstü olaya tanık olduğumdan ötürü kıvanç duyuyorum" uydurma Türkçesi, ayni terazinin iki kefesinde, tahterevalli oynuyor. Babalara sorarsanız, hendesedeki üç köşenin adı müselles mütesaviiladla,; çocuklara sorun, eşitli, dikeyli, üçkenli acayip lâflar ediyorlar.

Hele musiki, o bir âlem.

Kimimiz hâlâ tennenî tenenâ sayıklıyoruz. Kimimizin dil perseneği Ay lav yu.

Bu arada «Seni bana verseler, al yanaktan dişlerim» şarkısını avaz avaz haykıran yeniler, yakasını ısırıp ayıplayan eskilere, bizim bu şarkımız, sizin «Kabak da pişti tuz ister, anne benim canım kız ister» inizden sanki daha mı açık saçık diyorlar?

Kim haklı, kim haksız, ayırt edebilene aşk olsun!

SAHTEKÂR KALPAZANLAR

Bir haber ajansının verdiği havadisler arasında, Paris'ten çekilmiş bir telgraf var. Bugünlerde, Pariste, büyük bir dava görülecek, elli tane «sahtekâr kalpazan»ın muhakemesi olacakmış.

Bakındı hele! Gidi kâfir herifler! Kalpazanlıkları yetmiyormuş gibi, bir de sahtekârlık ha?

Demek ki, namusiyle, efendi efendi kalpazanlık etmek dururken, işi sahtekârlığa dökmüşler, sahici kalıpları bir tarafa bırakıp sahte kalıplar yaptırmışlar, bu sahte kalıplarla iş görüyorlar, kalpazanlık mesleğinin şerefini kirletiyorlar öyle mi?

Doğrusu, bu kadar büyük rezaletin cezası, ya kırk katır, ya kırk satır olmalı.

Bu haberi okur okumaz «kalem olsun eli ol kâtib-i bed tahririn...» diyesim geldi.

A devletli, kalpazanların pîri de dahil olmak üzere, yer yüzüne bir tek «dürüst kalpazan» gelmiş midir ki, bu elli kalpazanın adı «sahtekâr kalpazan» oluyor?

Softanın biri, bir kargaşalık gününde, belinde pala ile yakayı ele vermiş. Bostancıbaşı:

— Bre mel'un, bu nedir? diye sorunca, softa şaşkınlıkla:

— Efendim, ders kitaplarındaki yanlışları kazımak için kullanıyorum, demiş. Bazı yanlışlar var ki, bu pala bile az geliyor.

Son zamanlarda bazı kalemler, böyle palalık potlar kırıyor. Ne denir? Alışmağa gayret edeceğiz. Dilimiz terakki ede ede, belki bir gün gelecek, sulu deniz, ıslak yağmur, tatlı şeker, ağaçtan tahta, siyah zenci gibi cevahir, basın folluğunu doldurmağa başlıyacak.

GÜLER YÜZ

Muhterem Başbakanımız İstanbuldan ayrılırken, bir daha sefere İstanbulluları daha güler yüzlü görmek istediğini söylemiş.

Gerçekten, sayın Recep Pekerin bu defaki seyahati, somurtkan geçti.

Somurtkan dersem, şehir halkından ötürü değil de, havalardan dolayı. Pılısını pırtısını toplayıp bir türlü gidemiyen kış, bulutlariyle, yağmurlariyle, buz gibi poyrazlariyle, İstanbulu asık suratlı etti, bıraktı. Gök yüzünün kasvetli rengi, şehirlinin de yüzünü ekşitti.

Muhterem Başvekilin İstanbulu gelecek ziyareti ne zaman olacak, bilmiyoruz. Şayet, yeni gelir vergisinin tasarılıktan çıkıp kanunlaşmasından sonra olursa, güler yüzlülük temennisinin gerçekleşeceğinden hiç şüphe etmesinler. Tasarı maddelerine bakılırsa, sayın Başbakanı Haydarpaşa istasyonunda, yalın ayak başı kabak, setri avrêt makamında bir eli önünde bir eli arkasında, pürneş'e bir maşher kalabalığı karşılayacak.

— Eyvah, bu küçük hayvanım daha çabuk kokumu aldı!

Çömezin Röportajları:

45

Yardım Hakkında

O

Çizen: RAMİZ

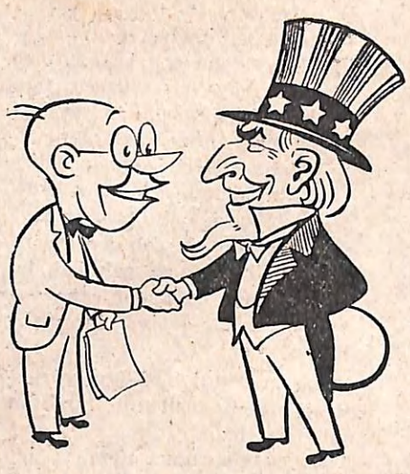

Çömez — Dostum yardımınıza teşekkür ederiz.

Amerika — Şimdiden ben de sizin yardımınıza dostum.

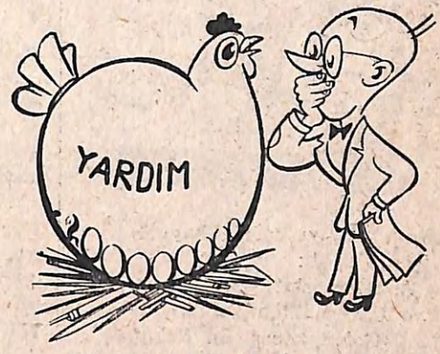

Çömez — Kuluçkadasınız galiba?

Yardım — Evet, yumurtaları doğurtmak lâzım!

Çömez — Yardımdan size de bir şey var mı?

İstanbul Belediyesi — Komşuda pişer, bize de düşer!.

Çömez — Yardımı nasıl karşıladınız?

C.H.P. — Ellerimizi açarak!

Çömez — yardımı nasıl karşıladınız?

D.P. — Halk Partisini tebrik ederiz. Demokratları kazanamadı ama demokrasi yardımını kazandı.

Çömez — Şimdi Türkiye hakkında ne düşünüyorsunuz?

Rus — Elden ne gelir, ben boğazına sarılmadan Amerika boynuna sarıldı!

Çömez — Gayretinize rağmen Amerika kesenin ağzını açtı..

Amerikadaki Ermeniler — He. Benim de ağzım Agobun kazı gibi açık kaldı!

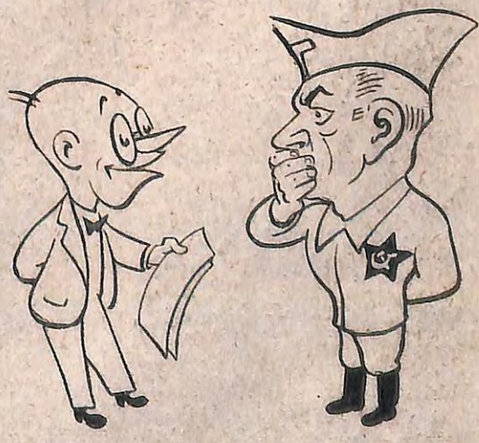

Çömez — Size de yardım eden var mı?

Tito — Bizim yardımcımız şimdi yardıma muhtaç!.

Hikâye

Kazak Erkek

Yazan: ÇALÇENE

Lâmia, kapıyı açınca hayretler içinde kaldı:

— A, sen misin?

Diye bağırmaktan kendini alamadı. Gelen kocasıydı. Fakat, onun bu gece nöbetçi olduğunu biliyor, her zamanki gibi dairesinde kalacağını sanıyordu.

Kapıyı adamakıllı aralayınca, kocasının yanında bir arkadaşının da bulunduğunu gördü. Bir:

— Aaa!

Daha kopardı. İnsiyakî bir hareketle yatak odasının koridoruna doğru çekildi. Çünkü sırtında ince bir gecelikten başka bir şey yoktu.

Kocası Kerim gülümsüyordu:

— Beni beklemiyordun, değil mi canım? dedi. Sana bir sürpriz yapmak istedim. Haydi giyin de gel, sana, çocukluk arkadaşım Fevziyi tanıtayım.

Lâmia, telâş içerisinde yatak odasına giderken, Kerim de Fevziyi içeri almış, üç odalı apartmanlarının bütün kapıları açılan hole sokmuştu. Kerimler, burasını hem yemek, hem de oturma odası haline getirmişlerdi.

Fevzi bir kanapeye yerleşirken:

— Yahu, dedi. Kadıncağıza beyhude yere eziyet vereceğiz: Bak zavallı soyunmuş da. Şimdiden sonra giyinip sarhoş ağırlaması kolay mı?!

Kerim, «Aldırma!» der gibi bir el hareketi yaptı,

Fevzi, arkadaşını gözleriyle takip ederken, Kerim, getirdiği paketleri, yemek masasının üzerinde açmağa başlamıştı. Çirozlar, konserve kutuları, çeşit çeşit peynirler, bir kutu yoğurt, iki salatalık, bir kiloluk rakı şişesi masanın üzerini donatmıştı.

Bu işler bittikten sonra, Kerim, Fevzinin karşısındaki koltuğa oturdu. Cigara paketini çıkardı, bir tane arkadaşına uzattı, bir tanesini de kendisi yaktı:

— Demek, dedi. Sen hâlâ evlenmedin?!

Fevzi, gülümsedi:

— Herkes, senin gibi bahtlı değil ki, dedi. Demin senin tarif ettiğin evsafta bir kadın bulsaydım, şüphesiz ben de evlenirdim. Ama, nerde bende o talih...

Kerim, küçük bir kahkaha attı:

— Geç efendim, dedi..

Sonra, gözleriyle yatak odasının kapısını kontrol etti, sesini biraz yavaşlattı:

— Her beygir, dedi. Sahibine göre kişner. Biraz sonra göreceksin ya, karım, Allah için dehşetli güzeldir. Ayrıca, Koleji bitirmiştir. Ailesinin hali, vakti yerindedir. Bundan üç sene evvel evlendiğimiz zaman, güzelliğine mağrur, Kolej mezunu bulunmasından şımarık bir haldeydi. Anası, babası da biricik çocukları olduğu için onun bir dediğini iki yapmamışlardı. Evliliğimizin ilk günlerinde, onun bütün çılgınlıklarına, ukalâlıklarına göğüs gerdim. Fakat, aradan bir buçuk ay geçince, onu karşıma aldım: «Kızım, dedim. Şımarık mektepli çocuk rolünden vazgeç artık. Bak, evlendin. Şimdi mesuliyet sahibisin! Bu kabîl hareketler sana yakışmaz!» Bir müddet daha bekledim, baktım yola gelmiyor, bu sefer dişlerimi gösterdim.

Fevzi, hayretle sordu:

— Dişlerini mi göstersin?!.

Kerim, rahat rahat güldü:

— Ne zannettin ya... dedi. Dişlerimi gösterdim ve hafifçe okşadım.

Fevzi, neredeyse yerinden fırlıyacaktı:

— Okşadın mı? dedi. Peki isyan etmedi mi? Seni bırakıp kaçmak teşebbüsünde bulunmadı mı?

Damad — Güzelim, niçin öyle konuşmadan mahçup mahçup duruyorsunuz?

Gelin — Acemiliğimin kusuruna bakmayın, henüz üçüncü defacık evleniyorum da ondan!

Kerim, arkadaşına acırmış gibi baktı:

— Ne münasebet, dedi. Bilâkis, bana daha çok bağlandı ve okşama miktarı arttıkça, tam benim istediğim gibi bir ev hanımı, bir hanımefendi oldu!

Kerim, sözlerini henüz bitirmişti ki: yatak odasının kapısı açıldı, içeriye ahu bakışlı, kıvrak vücutlü bir şaheser girdi.

Fevzi, bu yaşına gelmişti, bu kadar güzel, bu kadar cana yakın, bu kadar sevimli bir mahlûk görmemişti.

Lâmia Fevziye doğru yürürken; bir su şırıltısını andıran tatlı sesiyle:

— Af buyurunuz efendim, dedi. Biraz geciktim. Kerimin muzipliği. Onun bu akşam nöbetçi olmadığını, hele sizin gibi bir misafiriyle geleceğini bilseydim, daha evvel hazırlanırdım.

Fevzi, gayet kibar bir tavırla:

— Aman efendim, dedi. Asıl siz, bizi mazur görünüz. Gecenin böyle onunda rahatsız ettik...

— Estağfurullah efendim, bilâkis. Ben misafiri çok severim.

Kerim: «Nasıl?» der gibi Fevzinin yüzüne mânalı mânalı bakıyor, Lâmia, hakikî bir ev hanımı maharetiyle sofrayı tanzim etmeğe çalışıyordu.

On dakika sonra her şey hazırdı: Cacık yapılmış, konserveler, peynirler, çirozlar tabaklara konmuş, kiloluk rakı, sürahiye boşalmıştı.

İlk, ikinci kadehler şerefe içilmiş, Fevzi, büyük bir telâkatle hayatını anlatmağa başlamıştı: Ticaret yapıyordu. İyi kazanıyordu, İzmirde bir yazıhanesi vardı. Niyeti, İstanbulda da bir şube açmaktı.

O, lâflarının arasına nükteler karıştırarak konuşuyor, gözleri, Lâmianın içi gülen, insana davetkâr davetkâr bakan gözleriyle karşılaştıkça coşuyor, daldan dala, mevzudan mevzua atlıyordu.

Arada bir, Lâmia da söze karışıyor, küçük lâtif bir hikâye anlatıyor, Fevzinin kalbine ığıl ığıl bir şeyler akıyordu. Kendi kendine düşünüyordu:

— Şu sersem, meteliksiz, kaba herifin biri olan Kerime, bu güzeller güzeli nasıl tahammül edebiliyor? Vay ayı vay! Üstelik biçareyi döğüyormuş da...

Fevzi, bir aralık, Lâmianın kadehine baktı: Olduğu gibi duruyordu. Kadehini kaldırdı:

— Niye içmiyorsunuz hanımefendi? diye sordu. Şerefinize..

Lâmia; isteksiz isteksiz kadehini kaldırdı:

— Bilmem ki, dedi. Bu akşam, rakı hoşuma gitmedi. Bir bira olsaydı.. Aksi gibi evde yok da...

Fevzi, hemen ayağa fırladı:

— Şimdi alır, gelirim.

Karı, koca hemen itiraz ettiler:

— Yoo.. İmkânı yok.

Lâmia:

— Katiyyen, beyefendiciğim, dedi. Hiç olur mu?

Kerim sendeliyerek ayağa kalktı:

— Ben, ne güne duruyorum, dedi. Şimdi gider, alır, gelirim.

Sonra, Fevziye döndü:

— Kusura bakmazsın ya!

Diye sordu. O:

— Ne münasebet kardeşim, dedi. Yalnız müsaade etseydin de, birayı getirmek şerefini ben kazansaydım.

Kerim, bir sarhoş bayağılığıyla:

— Bırak canım, şimdi bu lâfları, dedi. Bizim karı, böyle komplimanlara alışık değildir. yadırgar.

Sonra bir kahkaha attı ve apartıman kapısından dışarı, sallana sallana çıktı.

Lâmia birdenbire değişmişti; kocasının arkasından:

— Kaba herif; ne olacak!

Diye bağırdı ve sonra Fevziye döndü:

— Bilmezsiniz beyefendi, dedi. Bu âdi ruhlu adamın elinden neler çekiyorum.

Fevzi, demindenberi, bakışa bakışa anlaştıkları, bu harikulâde güzel kadına büyük bir avans vermek lüzumunu hissetti:

— Haklısınız hanımefendi, dedi. Kerim zaten, çocukluğundan beri, ahlâksız, terbiyesiz, sefil adamın biridir. Bunu nasıl oldu da koca olarak...

Lâmia, onun sözünü kesti:

— Oldu bir kere, dedi. Bilmezsiniz, beni halamın oğlundan bile kıskanır..

Fevzi şaşmış gibi:

— Sahi mi hanımefendi, dedi. Bak, yediği naneye! Hiç bir insan...

Lâmia, onun sözünü tekrar kesti:

— Hem, dedi. Zavallı halazadem, beni ziyarete geldiği zamanlar, bir hırsız gibi onu kocamdan saklamak mecburiyetinde kalıyorum...

Fevzi gözlerini hayretle açtı:

— Yok canım!

Dedi. Lâmia, Telâşla ayağa kalktı:

— İnanmazsanız, dedi. İşte misali.

Yatak odasının kapısını açarken kırıttı, gülümsedi, vaad dolu bir nazarla Fevzinin yüzüne baktı:

— İnşallah, bir gün başbaşa kalalım, size her şeyi anlatırım, dedi. Hazır kocam dışarı çıkmışken, halazadeciğim buradan kaçsın!.

Yatak odasından, genç ve şık bir adam fırladı, Fevzinin hayretle açılmış gözlerine bakmadı bile. Merdivenlerden paldır, küldür inmeğe başladı...

Pazarlık

Yirmi yaşını doldurmuş olan oğlu, hem mektebe gitmiyor, hem de işe girmiyordu. Dehşetli haylazlık ediyor, işin en kötüsü, evden şunu, bunu çalıyor, satıyordu. Babası, biricik oğlunu ıslah edebilmek için çareler arıyordu. Bir gün onu karşısına aldı:

— Oğlum, dedi. Evden bir şey götürüp satmak çok fenadır. Meselâ, paraya ihtiyacın olduğu ve bir şey satmıya karar verdiğin zaman gel, satacağın o eşyamızı bana göster, sana, onun parasını ben vereyim.

Oğlan, babasına yerdeki halıyı gösterdi:

— Buna, dedi. Kaç para verirsin?

Babası, sükûnetle:

— Ona, dedi, yirmi lira veririm.

Oğlu gülümsedi:

— Tuhafsın baba, dedi. Hiç iki yüz liralık halıya yirmi lira verilir mi?

Bir an sustu, sonra:

— Zaten, dedi, seninle pazarlık edilmez ki...

Tehir

Sayın dostumuz Kemal Salih Sel, bir kaç ahbabını yemeğe davet etmişti. Lokantanın intihabını onlara bıraktı. Meşhur ve maruf bir yere gittiler. Bir masaya oturdular. Aradan yarım saat geçti. Garson bir türlü yanlarına uğramıyordu. Hepsi sinirlendiler. Bir aralık Kemal Salih seslendi:

— Garson baksana!

Garson:

— Bir dakika...

Diye cevap verdi; fakat, aradan on dakika geçtiği halde, gene semtlerine uğramadı.

Bir aralık, uzaktan Kemal Salih'i gören lokantanın sahibi, ellerini uğuştura uğuştura yanlarına geldi:

— Bir şey emrettiniz mi?

Kemal Salih:

— Kime, neyi emredelim? dedi, garsonlar meydanda yok ki.. Ne kadar fena...

Lokanta sahibi:

— Merak buyurmayınız paşam, dedi. Yarın, iyi garsonlar gelecek..

Sabrı büsbütün tükenen Kemal Salih Sel ayağa kalktı:

— Haydi arkadaşlar, dedi. Öyleyse şimdi gidelim de yarın geliriz!

Acaba

İsmail Hakkı Baltacıoğlu «Son Telgraf» gazetesine küçük fıkralar yazmaktadır.

Uzun boylu üstat, geçen günkü fıkrasında «Ayıp»ı tarif ediyordu. Mümtaz Faik Fenik, bunu Ahmet Emin'e okuyordu:

«Yemek vakti misafirliğe gitmek ayıp değil midir? Ayıptır. Salonda otururken burnunu karıştırmak ayıp değil midir? Ayıptır.»

Fıkra, böylece, eski şeyhülislâmların fetvaları gibi devam ederken Ahmet Emin, birdenbire Mümtaz Faik Fenik'in sözünü kesti:

— Aman, dedi. Üstada bir gün tesadüf edersen sor; acaba, yave yazıp gazeteye basmak ayıp mıdır, değil midir.

Asaişsizlik

Doğan Nadinin odasında toplanılmış, şuradan buradan konuşuluyordu.

Masanın üzerindeki kitap ve mecmuaları karıştıran Eşref Şefik, eline bir Büyük Doğu mecmuası almıştı. Sahifeleri çevirmeğe başladı. Birden:

— A, diye bağırdı. Ayol Necip Fazıl, artık ciddî ciddî şeyler yazmağa başlamış. Bak, asayişsizlikten bahsediyor...

Doğan Nadi hemen atıldı:

— Asayişsizlik, dedi. Evvelâ Necibin yüzünde var. Bir kere onun çaresini bulsun da, ondan sonra başkalarına akıl öğretmeğe kalksın!

Yiyecek gibi

Amerikalı doslarımız, limanımızı ziyaret etmişler, onlar şehrin görülecek yerlerine, bizler de onların gemilerine hücum etmiştik. Leyte'yi gördükçe parmaklarımız ağzımızda kalıyor, böyle seyyar bir tayyare meydanının su üzerinde nasıl durduğuna hayret ediyorduk.

Tabiî akşamları da, ziyafet, ziyafeti takip ediyordu.

Meşhur bir gazinodayız. Samimî bir hava içinde Amerikalı dostlarımızla içiyoruz. Yiyemiyoruz, çünkü: yemekler gayet berbat. Bir aralık genç, bir Amerikalı subay, fransızca bir teşekkür söylevi verdi. Buna, deniz amiralimiz, Âbidin Daver, bozuk bir fransızca ile mukabele etti. Söylenenleri dinleyen Nizamettin Nazif, yanındaki arkadaşının kulağına eğildi:

— Bu akşam, dedi. Bu gazinoda bir acayiplik var. Fransızcalar bile yemeklere benziyor!

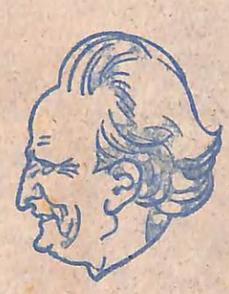

Tanımak

Çallı İbrahim, Yahya Kemal'i ziyarete gitmişti. Park Otelin Boğazı gören bir köşesine çekilmişler, tatlı tatlı konuşuyorlar ve demleniyorlardı.

Çallı İbrahim, bir aralık garsonu çağırdı:

— Mayonezli bir levrek!

Dedi.

Az sonra levrek geldi. Çallı, bir yudum aldı, sonra garsona seslendi:

— Gel buraya, ahbap, dedi. Bu levrek değil, bal gibi palamut.

Garson itiraz etti:

— Hayır efendim, levrektir.

Yahya Kemal söze karıştı. Garsona:

— Nafile, dedi. Ona yutturamazsın. Çünkü bütün ömrü palamut yemekle geçmiştir. Onun kadar palamutu kimse tanıyamaz!

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

TOMBUL TEYZE 19 MAYIS SPOR BAYRAMINDA:

Tombul Teyze — Kızlarım, vücutlarımızın mütenasıp ve güzel olması için siz de benim gibi spor yapınız!

T. T. POSTASI

Akhisar: Mesut Erkoğan;

S — Teyzeciğim, Gazeteciler Cemiyeti biletlerinden 69526 ve 58697 numaralı biletleri aldım. Birine otomobil, birine motosiklet çıkacak. Otomobile sen, motosiklete Sıska Dayı biner Akhisar'a gelirsiniz.

C — Teşekkür ederiz. Fakat biletler elimizde olmadan bunları bize vermezler. Acele biletleri gamımıza gönderin, sonra bizi bekleyin. Selâmlar.

İzmir: Nazmi Sapsağlam:

S — Sayın Teyzeciğim, Sayfa aşırı komşunuz ve damadınız olan Çömez'in (Kör Kadı) gazetesinde muhavere yazıları yazdığını görmekteyiz. Geçim zorluğunu karşılayabilmek için iki yerde vazife mi aldı?

C — Hayır. Çömez «Mizah» dan aldığı para ile gül gibi geçiniyor. Ne ismini (Kör) koyan açıkgözlerle, ne de eserlerimiz hakkında fetva verip istedikleri gibi kullanan Kadı'larla işimiz yok.